

springbooks

ครั้งแรกก็แบบนี้แหละ เดี่ยวทุกอย่างก็ดีขึ้นเอง

평양냉면 : 처음이라 그래 며칠 뒤엔 관찮아져

แพซุนทัก

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

การอ่านดีจากรากหญ้าที่สืบลัด

ปะหมี่เย็นทุกซามเท่าเทียมกันเมื่ออยู่ต่อหน้ามนุษย์

กดไลค์อ่าน

จดหมายจากบรรณาธิการ

ฉบับภาษาเกาหลี

หากเป็นเรื่องเกี่ยวกับบะหมี่เย็นแบบพ्योंยยัง¹ ฉันก็มีเรื่องจะพูดสักเล็กน้อย เพราะฉันชอบเมนูนี้มาก ๆ คนที่ชอบบะหมี่เย็นแบบพ्योंยยังแทบทุกคนมักจะพูดเหมือนกันว่า ตอนแรกไม่รู้ว่าเป็นรสชาติอะไร แต่พอหลับตาแล้วกินไปประมาณสามครั้ง กลับเหมือนได้เปิดโลกใหม่ สำหรับฉัน บะหมี่เย็นแบบพ्योंยยังอร่อยมาตั้งแต่แรกแล้ว บะหมี่เย็นแบบฮัมฮึง² ก็อร่อยเช่นกัน ถึงฉันจะรู้สึกว่บะหมี่เย็นแบบพ्योंยยังอร่อยกว่าบะหมี่เย็นแบบฮัมฮึงนิดหน่อยไม่ลี อร่อยกว่ามากก็ตาม

ฉันไม่ได้คิดจะแบ่งฝึกแบ่งฝายด้วยบะหมี่เย็นหรอก แต่อยากจะวางข้อเ อัย ตะเกียบ ลงบนหนังสือเล่มนี้ แล้วขอมีส่วนร่วมด้วยสักเล็กน้อย

¹ เส้นทำจากเมล็ดบักวีต เสิร์ฟในน้ำซุบที่ทำจากน้ำผักคองสีขาวซึ่งทำจากหัวไชเท้าคองกับสาลีและพริกเขียว เรียกว่าน้ำซุบทงซิมึ เป็นเมนูที่มีต้นกำเนิดจากชาวเกาหลีเหนือพลัดถิ่นที่มาอยู่ในเกาหลีใต้ช่วงสงครามเกาหลี บ้างก็เรียกว่าเมนูพลัดถิ่น

² เป็นเมนูที่มีต้นกำเนิดจากคนเกาหลีพลัดถิ่นเช่นกัน เส้นทำจากแป้งมันฝรั่งและแป้งมันเทศ จึงทำให้เส้นแบบนี้มีความเหนียวหนึบมากกว่า

ในฐานะผู้ที่ชื่นชอบอาหารประเภทเส้นแทบทุกแบบบนโลกใบนี้

ว่ากันตามตรงแล้วบะหมี่เย็นเป็นอาหารที่ต้องกินในฤดูหนาว รสชาติถึงจะอร่อยเหาะ จึงมีคนออกความเห็นหนังสือเล่มนี้ควรวางขายในฤดูหนาวแทนฤดูร้อน บะหมี่เย็นอาจต้องกินในฤดูหนาวถึงจะนับว่าเป็น “ของจริง” ก็ได้ แต่ที่แน่ๆ ฉันคิดว่าเรื่องราวของบะหมี่เย็นต้องอ่านในฤดูร้อนถึงจะเหมาะ แม้ว่าการอ่านหนังสือเกี่ยวกับบะหมี่เย็นคงจะ “ไม่ได้มีส่วนช่วยให้อุณหภูมิในห้องลดลงเลยสักนิด” เช่นเดียวกับที่ไม่มี “เพลงที่ทำให้เย็นสบาย” ซึ่งผู้คนพากันขอเข้ามามากมายในรายการวิทยุก็ตาม ถึงอย่างนั้นหากคุณรู้สึกเย็นขึ้นมาแม้เพียงเล็กน้อยท่ามกลางช่วงฤดูร้อนที่แสนร้อนระอุจนอุณหภูมิขึ้นไปแตะจุดสูงสุด ฉันก็คิดว่าหนังสือเล่มนี้บรรลจุดประสงค์ในระดับหนึ่งแล้วละค่ะ

ทุกท่านคงทราบกันอยู่แล้วว่าบะหมี่เย็นแบบพียงยังไม่ได้เย็นเจี๊ยบถึงขนาดที่ทำให้ปากชาหรือปวดจี๊ดขึ้นศีรษะ เพราะหน้าตาของบะหมี่เย็นแบบ

พื๋องยัั้งแตกต่างไปจากบะหมี่เย็นอื่น ๆ ที่ครึ้งหนึ่ง
ของน้ำซุ้ปเป็นน้ำแฉั้ง เนืองจากมีเพียงเก็ดน้ำแฉั้ง
บาง ๆ อยู่บนผิวเท่านั้น แถมกินไปแค่นิดเดียวน้ำแฉั้ง
ก็จจะละลายด้วย ฉั้นเจอบะหมี่เย็นแบบพื๋องยัั้ง
ที่ไม่เห็นน้ำแฉั้งตั้งแต่แรกมาเยอะ มันทำให้เย็นสบาย
ไม่ได้เย็นเฉียบ แต่อยู่ในอุณหภูมิที่เหมาสมและ
เข้ากับเส้นห้ที่แผงอยู่ในน้ำซุ้ปได้เป็นอย่างดี ซึ่งรสชาติ
ไม่ใช่แค่จี๊ดซั๊ด แต่ออกจจะกร่อย ๆ ด้วยซั้า

• ดั้งนั้นพวกเรามาตกลงกันนะคะ ว่าเวลานี้ก็ถึง
บะหมี่เย็นที่ไรจะเปิดหนังสือเล่มนี้อ่านพลางกินบะหมี่
เย็นด้วยจิตใจเบิกบาน ทั้งในตอนก้าวข้ามฤดูร้อน
โดยสวัสดิภาพ ผ่านฤดูใบไม้ร่วงไปสู่วันใดวันหนึ่งใน
ฤดูหนาวที่เหมาจะกินบะหมี่เย็น กระทั่งผ่านฤดู
ใบไม้ผลิแล้วกลับมาพบกันใฤดูร้อนอันร้อนแรง
อีกครั้ง เพราะระหว่างนั้นเวลาจะดำเนินไปอย่าง
หนักแน่น ฤดูกาลก็จจะรอเฝ้าคอยลำดับต่อไปอย่าง
ที่ตรง

บรรณาธิการคิมจีฮยัั้ง

คำนำสำนักพิมพ์

ย้อนกลับไปในปี 2018 วันที่คิมจองอิน ผู้นำเกาหลีเหนือ ข้ามเส้นขนานที่สามสิบแปดมาจับมือทักทายกับประธานาธิบดีมุนแจอินของเกาหลีใต้ ในขณะนั้น ณ หมู่บ้านพันมุนจอม แหล่งข่าวบอกว่า ผู้นำฝั่งเหนือนำเซฟส่วนตัวมาประกอบเมนูหนึ่งให้มุนแจอินได้ลิ้มรส นั่นก็คือ บะหมี่เย็นแบบพ्योंยยัง แล้วหลังจากนั้น ร้านบะหมี่เย็นแบบพ्योंยยัง ก็ผุดขึ้นทั่วเกาหลีใต้ โดยเฉพาะในกรุงโซล—น้อง ๆ สิ่งที่เราเรียกว่าคาเฟ่ได้เลย

จากที่เคยลิ้มรสชาติและสังเกตพฤติกรรมมารกินของเพื่อนร่วมโต๊ะกับผู้คนในร้าน บะหมี่เย็นเป็นเมนูที่ขึ้นกับรสนิยมมารกินของแต่ละคนจริง ๆ ไม่มีสูตรตายตัว บางคนชอบแบบดั้งเดิม เสิร์ฟมาอย่างไรก็กินอย่างนั้น บางคนติดปรุ่่งประหนึ่งกินถ้วยเดียว—ใช่ บะหมี่เย็นปรุ่่งได้—เครื่องปรุ่่งหลักก็ได้แก่ น้ำส้มสายชูและมัสตาร์ด หรือบางคนชอบใช้กรรไกรตัดเส้นด้วยความเคยชิน เพราะเส้นนั้นยาวมาก—กกก พันไม่แข็งแรงอาจติดคอได้ ซึ่งวิธีการกินอาหารเมนูนี้

ไม่มีสิ่งที่เรียกว่า “ถูก” หรือ “ผิด” แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่า จะมีคนกลุ่มหนึ่งที่นิยมความดั้งเดิมและกล่าวหาผู้คนที่กินบะหมี่เย็นแบบพ็องย็องอย่างผิดแผกว่าทำให้ ความบริสุทธิ์ของเมนูนี้ต้องแปดเปื้อน!

ใจเย็นก่อน เพราะหนังสือเล่มนี้ไม่ได้จะมาบอก ว่าวิธีการกินบะหมี่เย็นแบบพ็องย็องที่ถูกต่อนั้น ต้องกินอย่างไรเพื่อเคารพต้นตำรับจากฝั่งเหนือ รวมทั้ง ไม่ได้จะบอกเล่าที่มาอันแสนขมว่าเป็นเมนูของคน พลัดถิ่น เพราะนี่ไม่ใช่หนังสือสารคดีเกี่ยวกับบะหมี่เย็น แบบพ็องย็อง แต่เป็นเรื่องราวของความหลงใหล ที่ผู้เขียนมีต่อเมนูนี้ ซึ่งผู้อ่านจะได้มองเห็น จะได้ ตกตะกอน และจะได้ติดตามไปกับหลากหลายแง่มุมของ อาหารที่เหมือนจะ “เรียบง่ายแต่ก็ซับซ้อน” ซึ่งเป็น วลีที่แพ็กจวงอน นักชิมอาหาร เซฟ และพิธีกร ชื่อตั้งชาวเกาหลีใต้เคยว่าไว้หลังจากชดน้ำซุ๊ปของ บะหมี่เย็นแบบพ็องย็องเข้าปากในสารคดีเรื่อง *Korean Cold Noodle Rhapsody*

น่าแปลกที่ชีวิตของมนุษย์ก็ “เรียบง่ายแต่ก็ซับซ้อน” อยู่ในที่เช่นกันกับบะหมี่เย็นแบบพ็องย้ง

เพราะกว่าเราจะเข้าใจในความเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ก็ไม่ใช่ว่าการทำความรู้จักเพียงครั้งหรือสองครั้ง จะทำให้เข้าถึงจิตใจคนคนนั้นแล้วพูดได้อย่างเต็มปากว่า “รู้จักดี” บางทีก็อาจไปถึงขั้นตัดสินคนคนนั้นจากเพียงครั้งหรือสองครั้งที่เราได้รู้จัก — ดีไหมก็เป็นอีกเรื่อง

ไม่ต่างกับการกินบะหมี่เย็นแบบพ็องย้ง การกินเพียงครั้งเดียวอาจจะไม่เข้าใจว่าเจ้าบะหมี่เย็นชามนี้ต้องการสื่ออะไร บางคนถึงกับไม่มีครั้งที่สองกับเมนูนี้อีก เพราะหลายคนที่เคยลองกินครั้งแรกต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “เป็นรสชาติที่ไม่มีรสชาติ” อย่างที่นักวิจารณ์อาหารอาวุโสชาวเกาหลีได้ท่านหนึ่งเคยให้คำนิยามไว้

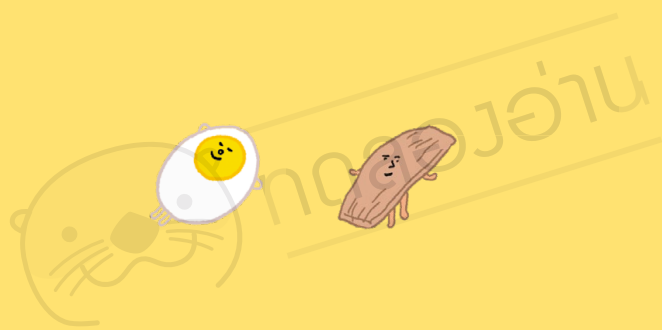
แต่...ครั้งแรกก็อย่างนี้ละ (กิน) อีกสองสามครั้งก็จะเข้าใจเอง — มนุษย์ก็เช่นกัน

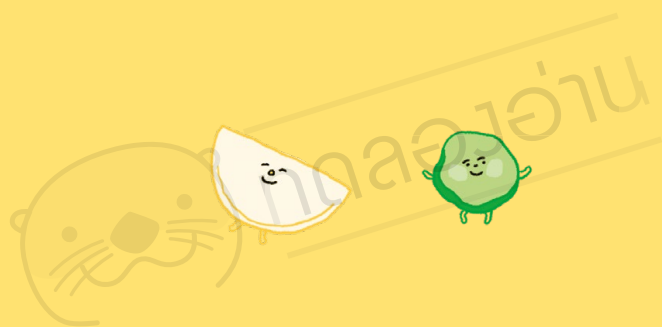
สารบัญ

บทนำ การพูดเล่นอย่างเบิกบานผ่านบะหมี่เย็น	2
แม้ว่าจะไม่ส่งผลให้อุณหภูมิในห้องลดลงก็ตาม	8
กินของแบบนี้เข้าไปทำไมกัน	14
เพราะการเคารพกันและกัน ความแตกต่างของพวกเขา	
จึงไปถึงความสงบสุขได้	22
สุดยอดเพลงที่ถวายเป็นให้บะหมี่เย็น	30
ตามหาซามูไรทำอย่างสุดความสามารถ	36
พจนานุกรมบะหมี่เย็นอันน่ามหัศจรรย์	
ที่รู้เอาไว้ก็ไร้ประโยชน์	42
ไม่ว่าจะเป็นฤดูร้อนหรือฤดูหนาว	46
การสำนึกตนของราชาแห่งบะหมี่เย็นบนเอสเอ็นเอส	50
ตามหาคู่หูที่ดีที่สุด	56
ถึงคนที่หมกมุ่นอยู่กับสิ่งเดียวเท่านั้น	66
ชีวิตที่ไม่เอนเอียงไปในทางสุดโต่ง	76

ต่อให้ล้มเหลว แต่ก็ยังเป็นมาตรฐานของผมเองคนเดียว	80
บะหมี่เย็นแบบน้ำที่ไม่มีที่ไหนบนโลก	90
รสชาติท้องถิ่นที่จำลองขึ้นมาในมุมห้อง	102
ก่อนจะพูดว่าบะหมี่เย็นที่ยอดเยี่ยมที่สุดในชีวิต	110
ราวกับมายากลของซ็อกโกพาย	116
รายการวิทยุ แพ้ช้อลชู และผม	126
อิมเอมใจมากยิ่งขึ้นเมื่ออยู่คนเดียว	132
บทส่งท้าย ต่อให้ชอบแล้วชอบอีก	
ก็ไม่รู้ว่าชอบจนถึงตอนสุดท้าย	138
ร้านบะหมี่เย็นแบบพียงยังที่กล่าวถึง	
ในหนังสือเล่มนี้	142
เกี่ยวกับผู้เขียน	148

บทนำ

การพูดเล่นอย่างเบิกบาน ผ่านบะหมี่เย็น

คำว่า เน็งมย็อน (บะหมี่เย็น) มาจากอักษรจีน คือ เน็ง แปลว่า เย็น มย็อน แปลว่า เส้น พอลองหาในพจนานุกรมก็เจอความหมายว่า “ก๋วยเตี๋ยวที่ทำให้เย็นแล้วนำไปกิน” พอลองใคร่ครวญแล้วดูแปลกอย่างไรไม่รู้ เพราะรู้สึกเหมือนคำอธิบายจะตกคำบางคำไป แล้วผมก็ตระหนักได้ว่าตกคำว่า “น้ำซุปรุ่นเอง”

ใช่แล้ว อาหารที่มีน้ำซุปร้อนคลั่ง เช่นกรณีของเมนูที่นำเส้นไปคลุกหรือจุ่มซอสกิน ต่อให้เย็นแค่ไหนก็ยากจะเรียกว่าบะหมี่เย็นได้ อย่างน้อยก็สำหรับผม

แน่นอน ผมรู้ว่าผู้พิทักษ์ยาบะหมี่เย็น¹ จากทั่วประเทศเกาหลีได้คงพากันลุกฮือ ไม่ใช่ว่าผมไม่กินยาบะหมี่เย็น มีบางครั้งที่นึกอยากกินของเผ็ด ๆ ขึ้นมา เวลาแบบนั้นยาบะหมี่เย็นจะนำโด่งมาเป็นอันดับแรก

¹ ภาษาเกาหลีเรียกว่า พิบิมเน็งมย็อน คล้ายกับข้าวยาเกาหลี แต่เปลี่ยนจากข้าวเป็นเส้นบะหมี่ และเสิร์ฟแบบเย็น

ยำบะหมี่เย็นคือเมนูเก๋ยรติยศในโลกแห่งความเผ็ด
ลำดับเดียวกับต็อกโบก ก็อย่างนั้นก็เถอะ ลองออก
เสียงคำว่าบะหมี่เย็นดูสิ ทำสีหน้าให้เคร่งขรึมด้วยก็ได้
เป็นอย่างไรบ้าง คุณปฏิเสธไม่ได้ว่านี่ถึงน้ำซุบเย็นๆ
ขึ้นมาหนึ่งชามโดยอัตโนมัติ สำหรับนักดื่ม (รวมถึงผม)
ที่ต้องการอาหารแก้เมาค้างอย่างน้อยสัปดาห์ต่อสัปดาห์
แล้วก็ยังเป็นเช่นนั้นไปใหญ่ เพราะการเติมน้ำซุบให้
ตัวเองไม่ใช่ทางเลือก แต่เป็นสิ่งที่จำเป็น

มีเรื่องหนึ่งที่ผมอยากจะขิงสารภาพ นี่เป็น
ความผิดพลาดของผมเต็มๆ ที่ตกลงรับข้อเสนอของ
บรรณาธิการที่ขอให้ “เขียนเรื่องเกี่ยวกับบะหมี่เย็น
แบบพียงยัง” ทันทีตั้งแต่ตอนแรก นี่เป็นผลลัพธ์
จากการที่จิตวิญญาณเชื่อว่า “เดี๋ยวก็ได้เอง” ซึ่งผม
ยึดถือมาตลอดเปียดแทรกตัวเองออกมาโดยไม่รู้ตัว
แล้วก็พลุ่งพล่าน ทว่าในไม่ช้า แนวคิด “เดี๋ยวก็ได้เอง”
ทำให้ผมพ่ายแพ้อย่างราบคาบ หนังสือในชุดนี้ตีพิมพ์
ต่อเนื่องกัน เมื่อเห็นหนังสือที่นักเขียนคนอื่นๆ เขียน
ด้วยความรู้สึกอันน่าทึ่ง อาจารย์แห่งการ “เดี๋ยวก็ได้
เอง” จึงยอมรับความผิดพลาดของตนและวิ่งหนีไปยัง
อีกฟากฝั่งของจักรวาล ทิ้งเพียงคำสั่งเสียอันน่าเศร้า
เอาไว้ว่า “ฉันขอสาบานว่าจะไม่กลับมาที่นี่อีก”

ถึงอย่างนั้นก็ห้ามชะล่าใจ เพราะอาจารย์แห่ง
ความ “เดี๋ยวก็ได้เอง” จะกลับเข้ามาในชีวิตอีกโดย

ไม่บอกไม่กล่าวพร้อมกับตีหน้าชื่อว่า “ฉันเคยพูดแบบนั้นตอนไหน” แน่ๆ เขาคงจะปิดปากเงียบ แล้วผลึกผมลงสู่ลำธารแห่งความนึกเสียใจภายหลังและความว่าวุ่นใจอีก ถ้าอย่างนั้นคุณคงจะถามผมกลับว่าผมรู้สึกทรมานไหมระหว่างเขียนหนังสือเล่มนี้

ก็ไม่ใช่แบบนั้นเสียทีเดียว ผมไม่ได้จะแก้ตัวนะ แต่ผมเป็นคนกลุ่มที่เชื่อว่าเนื้อแท้ของ “การเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับอะไรบางอย่าง” เหมือนกันหมด เพียงแค่เปลี่ยนการเล็งเป้าจากดนตรีไปยังปะหมีเย็นเท่านั้นเอง เวลาเขียนได้ดีผมจะรู้สึกสนุก แต่หากถึงคราวที่เขียนไม่ออก ผมจะเล่นเกมด้วยการพิมพ์คำว่า “ปะหมีเย็น” ลงไปด้านบนสุดแล้วลงมือเขียน เมื่อเขียนได้ต่อเนื้อก็จะเรียกว่าเป็นสถานการณ์ทำคะแนนน่าน่าสนุก เวลาเขียนเกี่ยวกับดนตรีก็เหมือนกัน ถ้าเขียนได้ดีก็ดี แต่ถ้าเขียนไม่ออกก็เล่นเกม นี่เป็นนิสัยที่ติดตัวผมมาอย่างยาวนาน

แน่นอนว่ามีความแตกต่างที่สำคัญ นั่นคือผมไม่ใช่พ่อครัว แคมทำอาหารไม่เก่งด้วย ผมไม่กล้าแม้แต่จะฝันถึงการทำน้ำซุปรปะหมีเย็นแบบพียงยังหรือการเตรียมเส้นบักวีตเลยด้วยซ้ำ แต่ถ้าเป็นดนตรีจะแตกต่างออกไปเล็กน้อย ไมสิ แตกต่างเยอะเลยละ อันที่จริงต้องเรียกว่าแตกต่างอย่างมากถึงจะถูก ว่าแล้วเหงื่ออกาก็พานไหล อย่างไรก็ตามเสียอาชีพของผมก็เป็น

นักวิจารณ์ด้านดนตรี จึงเป็นความจริงที่ผมพยายามศึกษาดนตรีอย่างลึกซึ้ง เรื่องนี้ผมยึดดอกพุดได้เต็มปาก ผมเรียนประวัติศาสตร์ของดนตรีมวลชนมา แล้วนำไปต่อยอดเขียนหนังสืออยู่หลายเล่ม ด้วยเหตุที่ผมเรียนเอกภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยจึงได้แปลหนังสือเฉพาะทางเล่มหนาเล่มหนึ่งด้วย ว่ากันว่าหนังสือเล่มนั้นขายดีซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย ๆ กับหนังสือแปลนี่เป็นความสำเร็จอันน่าภาคภูมิใจอย่างหนึ่งในชีวิตของผมที่ไม่ได้มีอะไรเลิศเลอนัก

ผมไม่ได้รู้เรื่องเฉพาะทางเกี่ยวกับระหมี่เย็น รวมถึงระหมี่เย็นแบบพียงยังมากนัก เป็นเพียงคนรักระหมี่เย็นที่กินมาเยอะเท่านั้นเอง ด้วยเหตุนี้ หากคุณต้องการการวิเคราะห์อย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับระหมี่เย็น หรือการตระหนักรู้อย่างยิ่งใหญ่ผ่านหนังสือเล่มนี้ คุณมีสิทธิ์ที่จะปิดหนังสือตอนนี้เลยก็ได้

หากหนังสือเล่มนี้โชคดีได้ทำหน้าที่ที่ดีที่สุด นั่นคือการกลายเป็นหนังสือที่อ่านได้เรื่อย ๆ อย่างสบายใจ หากอ่านไปเจอประโยคที่ดูเข้าที่ก็พยักหน้าตาม ก็คงรู้สึกคล้ายกับได้พุดคุยเล่นอย่างเบิกบานผ่านระหมี่เย็น หรือได้ยืดเส้นยืดสายเบา ๆ ให้กับจิตวิญญาณ

ถ้าให้เปรียบเทียบก็คงเป็นบทบาทง่าย ๆ ของการพุดคุยเรื่อยเปื่อยนั่นเอง บางครั้งก็มีคนบางคนที่ไม่สนใจพุดคุยเรื่องไร้สาระอยู่บ้าง แต่เราจะทำเช่นนั้น

ไม่ได้ การพูดคุยเรื่องไร้สาระคือความเป็นไปได้
ที่ไร้ขอบเขต เป็นดั่งบิกแบงของภาษาไม่ใช่หรือ มีกรณี
ที่ไอเดียหลากหลายผุดขึ้นมาระหว่างพูดคุยเรื่อง
ไร้สาระอยู่มากจนไม่น่าเชื่อ แถมยังมีใครบางคนได้รับ
พลังชีวิตผ่านสิ่งนี้ด้วย แต่ผมไม่ใช่คิมจ็องโฮ² ผมจึง
ไม่มีความโลภเลยแม้แต่น้อยว่าหนังสือเล่มนี้จะบรรลุ
จุดประสงค์ทางประวัติศาสตร์ ทำหน้าที่เหมือนเป็น
แผนที่แห่งบะหมี่เย็น ยิ่งไปกว่านั้นคือผมไม่มีความ
สามารถที่จะทำอย่างนั้น หนังสือเล่มนี้เป็นพื้นที่
ที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผมได้ลองชวนผู้อ่านคุยเล่นเรื่อยเปื่อย

ดังนั้นถ้าหากผมพูดเรื่องบะหมี่เย็นอยู่ดี ๆ แล้ว
เบี่ยงออกนอกเส้นทางไปพูดเรื่องอื่นสักครู่หนึ่งก็อย่า
ตกใจไป ความสนุกสนานของการพูดคุยไร้สาระคือ
การเลี้ยวออกนอกเส้นทางไม่ใช่หรือหรือ บางครั้งเรา
ก็ตระหนักได้ในบางอย่างที่ไม่เคยรู้มาก่อนบนเส้นทาง
ที่เบี่ยงออกไปด้วย แน่ใจว่าการพูดคุยไร้สาระ
ไม่มีทางเป็นความหมายของชีวิต และไม่มีทางเป็น
คำตอบเกี่ยวกับคำถามด้านปรัชญาอันยิ่งใหญ่ได้
สุดท้ายก็เป็นเพียงแค่ความสนุกสนานเล็ก ๆ น้อย ๆ
เท่านั้น

² บุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์เกาหลีใต้ มีชีวิตอยู่ในสมัยโชซอน
และเป็นผู้วาดแผนที่คาบสมุทรเกาหลี

ผมค่อนข้างมั่นใจว่ายังมีความสุขนานเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นนี้มากแค่ไหน มวลรวมของความสุขก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้น ดังเช่นคำพูดของนักเขียนคิมเชยุนที่รัก ที่บอกว่า พวกเราควรจะเป็น“ตัวกินความสุข” ต้องเป็นเช่นนั้นให้ได้ หากเราไขว่คว้าหรือเค้นความหมายออกมาได้ก็จะกลายเป็นโชคสองชั้น ไม่รู้ว่าหนังสือเล่มนี้จะประสบความสำเร็จเช่นนั้นหรือไม่ แต่ผมหวังว่าจะเป็นเช่นนั้น

ผมครุ่นคิดอยู่เยอะว่าจะเขียนเปิดหนังสือด้วยหัวข้ออะไรดี แต่ก็ไม่ได้มีไอเดียสว่างวาบขึ้นมา ผมเลือกแล้วว่าการเดินทางไปอย่างราบเรียบเป็นสิ่งที่ดีที่สุด นั่นคือการเริ่มต้นด้วยเพลงที่เกี่ยวกับบะหมี่เย็น เพราะเป็นการนำสิ่งที่ผมรู้ดีที่สุดและสิ่งที่ผมพยายามจะเขียนให้ดีในตอนนี้นำมาผสมผสานเข้าด้วยกันนั่นเอง

แม้ว่าจะไม่ส่งผลให้อุณหภูมิ ในห้องลดลงก็ตาม

โดยพื้นฐานแล้ว ผมชื่นชอบฤดูหนาวและไม่ชอบฤดูร้อน หากอากาศร้อนระอุและชื้น ผมก็ถึงขั้นกลัวการออกไปข้างนอกเลย เพราะแบบนั้นหรือเปล่านะ ผมถึงดื่มแต่อเมริกาโนเย็นเหมือนกับที่รักบะหมี่เย็น หากไม่ได้ไปทั่วโลกเหนือหรือทั่วโลกใต้ ต่อให้หนาวแค่ไหนผมก็ตั้งต้นจะดื่มอเมริกาโนเย็นให้ได้ จริง ๆ นะ ผมเป็นหนึ่งในผู้นำเทรนด์ที่ต่อให้หนาวตายก็เลือกดื่มอเมริกาโนเย็นมานานตั้งแต่ก่อนวลี “ต่อให้หนาวตายก็เลือกอเมริกาโนเย็น”¹ จะแพร่หลายเสียอีก มีพยานอยู่หลายคนซึ่งก็คือทีมงานของรายการ *Bae Chul-soo's Music Camp* พวกเขาจะไม่ถามเมนูจากผมตอนสั่งกาแฟ เพราะคำตอบมีเพียงอย่างเดียว นั่นคือ ต่อให้หนาวตายก็เลือกอเมริกาโนเย็นนั่นเอง

¹ วลีสแลงที่คนเกาหลีนิยมพูดกันมากที่สุดในช่วงปี 2019 ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความหลงใหลในอเมริกาโนอันเป็นเครื่องดื่มยอดฮิตของคนในประเทศ

ลองสมมติว่าวันนี้สภาพอากาศพุ่งขึ้นไปเกินสามสิบองศาเซลเซียส ถึงอย่างนั้นผู้คนก็ยังสวมหน้ากากแล้วออกไปข้างนอกอย่างแน่วแน่ ไปเจอกับเพื่อนในร้านกาแฟที่เปิดแอร์เย็นฉ่ำหรือดื่มด่ำความสบายอกสบายใจเพียงลำพัง เห็นบางคนเพิ่งจะเริ่มอ่านหนังสือเรียนหรือเขียนรายงานด้วย ในขณะที่บางคนก็มัวหลงไปชดชมาร์ทโฟนหรือแท็บเล็ตแล้วก็จดจ่ออยู่กับละคร

ทว่าถ้าถามถึงสถานที่ที่เย็นสบาย ผมว่าสถานีโทรทัศน์ทั่วประเทศเย็นสบายที่สุด ไม่รู้สิ ผมว่าต้องเย็นให้ได้พอๆ กับธนาคารนะ ถึงจะมองว่าเป็นคู่แข่งแล้วยื่นนามบัตรไปให้ เหตุผลนั้นง่ายนิดเดียว เพราะอุปกรณ์การถ่ายทำราคาแพงหูฉี่จะโดนความร้อนไม่ได้ วันนั้นคนอย่างผมที่แพ้ฤดูร้อนเอาเสียมาก ๆ ก็ได้รับบุญเป็นความเย็นสบายอยู่ได้ท่านเครื่องอุปกรณ์ทั้งหลายอีกตามเคย

ระหว่างออกอากาศรายการวิทยุแบบสด บางครั้งผมก็ได้รับข้อความเช่นนี้

“ช่วยเปิดเพลงที่ทำให้เย็นขึ้นหน่อยสิคะ”

พวกเราต่างก็รู้ความจริงกันเป็นอย่างดีว่าดนตรีไม่ได้ช่วยให้อุณหภูมิในห้องลดลงแม้แต่น้อย ว่ากันตามตรง ความเป็นจริงส่วนใหญ่ นั่นโหดร้าย นี่คือสังกรรมของชีวิต ถึงอย่างนั้นบรรดาผู้ฟังก็ยังขอเพลง

ด้วยความเด็ดเดี่ยวเหมือนเวลาตนเลือกจะออกไป
นอกบ้านว่า “น่าจะมีเพลงแบบนั้นอยู่ที่ไหนสักแห่ง
แล้วดีเจก็น่าจะรู้ไม่ใช่หรือ”

แล้วจะให้ทำอย่างไรได้ละ การค้นหาเหตุผล
ที่พอฟังดูเข้าทำให้เจอแล้วเลือกเพลงมาเปิดให้เป็น
ดังโศกชะตาที่กำหนดไว้ของคนจัดรายการ แน่นอน
ว่าผมไม่ได้รู้สึกว่าเป็นวิกฤตใหญ่หลวงอะไร นั่นเป็น
เหมือนบทพูดของการ์ตูนเรื่อง *Wave, Listen to Me!*
ซึ่งเป็นการ์ตูนเกี่ยวกับวิทยุว่า “ข้อดีของรายการวิทยุ
คือโดยพื้นฐานแล้วผู้ฟังจะมีจิตใจดี” หมายความว่า
พวกเขาทุกคนล้วนรู้ว่า “ดนตรีไม่ได้ช่วยให้คุณหมกมึน
ในห้องลดลงแม้แต่น้อย” แต่ก็ยังขอเพลงแบบนั้นเข้ามา

มีจุดด้อยที่สำคัญอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือผมไม่อาจ
อยู่ที่สถานีกระจายเสียงตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงได้ ถ้าหาก
อยู่นอกสถานี ผมจะมีการเอาชนะความร้อนอยู่สองวิธี
ใหญ่ๆ ด้วยกัน ได้แก่ บะหมี่เย็นและเบียร์ แต่ละ
คงไม่ใช่แค่ผมคนเดียว คนส่วนใหญ่ก็น่าจะกินเบียร์และ
เบียร์มาใช้เป็นทรัพยากรสำคัญที่สุดเพื่อเอาชนะ
ฤดูร้อน ลองดูสงครามการต่อแถวที่เกิดขึ้นหน้าร้าน
เบียร์เย็นในช่วงฤดูร้อนสิ แม้จะชวนให้สงสัยว่า
ถึงขั้นต้องยืนต่อแถวเพื่อเข้าไปกินเลยหรือ แต่
เบียร์เย็นมีข้อดีที่ยอดเยียมอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือ
ใช้เวลากินไม่นานนัก ดังนั้นการยืนต่อแถวจึงเป็นเรื่อง
ง่ายกว่าที่คิด

มีสิ่งหนึ่งที่ผมอยากจะกล่าวถึงก่อนจะเข้าไป แม้ผมจะชื่นชอบบะหมี่เย็นแบบพ็องยังมากที่สุด แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าบะหมี่เย็นชนิดอื่นด้อยกว่า บางครั้งผมก็แวะไปกินบะหมี่เย็นหรือบะหมี่เย็นแบบ ฮัมฮึงที่ร้านอาหารจานด่วนอย่างเอิร์ตอรัย ผมมักจะ เพลิดเพลินไปกับการกินมักกุกซู² หรือเส้นบักวีตทุกครั้ง ที่มีโอกาสด้วย เพียงแต่สัดส่วนจำนวนครั้งที่กิน บะหมี่เย็นแบบพ็องยังล้าหน้าไปไกลกว่ามากเท่านั้นเอง ผมหวังว่าคุณจะจดจำเอาไว้ให้แม่นยำว่าบะหมี่เย็น ทุกชามเท่าเทียมกันเมื่ออยู่ต่อหน้ามนุษย์

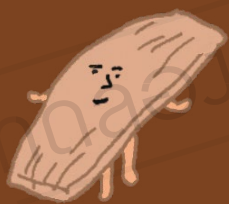
อย่างไรก็ตาม พอถึงฤดูร้อนที่ไร ผู้คนจะพากัน ไปยืนต่อแถวยาวเพื่อหย่อนหน้าร้านบะหมี่เย็นราวกับเผ่ารอ เวลาที่มานาน แน่แน่นอนว่าในครัวก็ทำงานกันอย่างเต็ม กำลัง ถึงแม้ผมจะไม่ได้เข้าไปดูให้เห็นกับตา แต่สภาพ ไม่น่าต่างไปจากสมรภูมิมิรบแน่ๆ ผลลัพธ์นั้นเดาง่ายมาก ไม่ว่าจะใช้ความพยายามถึงขีดสุดแค่ไหนกับการเตรียม บะหมี่เย็นหนึ่งชาม แต่ความสมบูรณ์ก็ย่อมถดถอยลง อย่างช่วยไม่ได้เมื่อเปรียบเทียบกับฤดูกาลอื่น ดังนั้น วิธีการที่ดีที่สุดคือการไม่ไปกินบะหมี่เย็นแบบพ็องยัง ในฤดูร้อน แต่อากาศร้อนดับแลบแบบนี้ ผมยอมทำ ไม่ได้อยู่แล้ว

²อาหารหน้าตาเหมือนบะหมี่เย็น ทำจากเส้นบักวีตและใส่เครื่องต่าง ๆ

พวกเราต้องอดกลั้นเอาไว้ ลองจินตนาการ
รู้สึกครั้งสิ ลองวาดภาพในหัวว่าถ้าบนโลกนี้มีเพียง
บทเพลงอันยอดเยี่ยมเท่านั้น นั่นอาจเป็นเรื่องน่ากลัว
ก็ได้ ความยอดเยี่ยมจะไม่ใช่ว่าความยอดเยี่ยมอีกต่อไป
แล้วก็คงไม่มีการโต้เถียงกัน อีกทั้งคงจะไม่สนุกด้วย
ไม่มีความเสียววาบที่บางครั้งโชคได้สัมผัส ดังนั้น
หากตัดสินใจแล้วว่า จะกินบะหมี่เย็นในฤดูร้อนก็ควร
เลิกคาดหวังถึงบะหมี่เย็นหนึ่งชามที่ทำอย่างประณีต
สุดความสามารถ แต่หากได้กินในฤดูใบไม้ร่วงหรือ
ฤดูหนาว ความยินดีปีศาจจะเพิ่มขึ้นเป็นหลายเท่า

จำไว้ว่าอาหารที่ให้รสชาติเหมือนกันตลอดสี่ฤดู
มีเพียงแมคโดนัลด์เท่านั้น ที่ผมพูดเช่นนี้ไม่ใช่เพราะ
รุ่นพี่แพซ็อลซู³ เป็นฟรีเซ็นเตอร์หรอกนะ

³ นักร้องและดีเจชื่อดังของเกาหลีใต้ จัดรายการวิทยุชื่อ *Bae Chul-soo's Music Camp* มาตั้งแต่ปี 1990 จนถึงปัจจุบัน

ကုမ္ပဏီလီမိတက်

กินของแบบนี้เข้าไป ทำไมกิน

เอาละ ในที่สุดตอนนี้ก็มาถึงเวลาพูดเรื่องดนตรีแล้ว ถ้าพูดถึงปะหมี่เย็นแบบพียงยัง เพลงที่จะผุดขึ้นมาทันทีย่อมเป็นเพลงนี้อย่างแน่นอน นั่นคือเพลง 300/30 ที่นักดนตรีชื่อ “คิมแดง แต่งโมไรเมล็ด” เป็นคนร้องเอาไว้ เพลงเพลงนี้มีสิ่งสำคัญอยู่ตรงดนตรีบลูส์ คิมแดง แต่งโมไรเมล็ด ร้องเพลงบอกเล่าเรื่องราวน่าสนใจเกี่ยวกับความจริงอันน่าเศร้าของคนวัยหนุ่มสาวในยุคเราที่ต้องย้ายห้องเช่ารายเดือนไปเรื่อย ๆ ตัวละครเอกในเพลงตะลอนไปตามแขวงซินว็อล นกบี๋อน และอีแทวอน เพื่อหาห้องเช่า ห้องเช่าราคาสามแสนวอนและคิดค่าประกันสามล้านวอนมีเพียงห้องคาดฟ้าที่หากยื่นมือออกไปแล้วเหมือนจะคว่ำล้อเครื่องบินเอาไว้ได้ หรือไม่ก็ห้องเช่าเล็กๆ ขึ้นใต้ดินที่หากจะบอกว่าเป็นหลุมหลบภัยก็ไม่ใช่คำพูดเกินจริงเลย

ระหว่างนั้น คิมแดง แต่งโมไรเมล็ด ก็ใส่ประโยคที่บอกว่า “อยากกินปะหมี่เย็นแบบพียงยังจัง”

เข้าไปในตอนท้ายของแต่ละท่อนซ้ำๆ ทำให้คนฟังพากันอมยิ้ม ผมคิดว่าการยืนอยู่ตรงเส้นแบ่งระหว่างโศกนาฏกรรมกับเรื่องซ้ำชั้นอาจเป็นเสน่ห์ของเพลงนี้ กล่าวคือเป็นเพลงที่อยู่ตรงกลางระหว่างบทเพลงเชิดชูกับร้อยกรองไว้อาลัยได้อย่างเป็นธรรมชาติ แถมยังก่อให้เกิดความเห็นอกเห็นใจที่น่าตราตรึงผ่านความคลุมเครือนั่นเอง ชาร์ลี แชลปลิน ผู้โด่งดังก็เคยกล่าวเอาไว้ไม่ใช่หรือว่า “สิ่งที่เรียกว่าชีวิต หากมองไกลๆ แล้วจะเหมือนกับเรื่องซ้ำชั้น แต่ถ้ามองใกล้ๆ จะพบว่าชีวิตเป็นโศกนาฏกรรม”

ผมขอยกตัวอย่างเรื่องของตัวเองดังนี้ ผมในวัยเด็กมันอกมันใจในตัวเองมาก จึงรักดนตรีที่ฟังตรงไปยังความสบายใจซึ่งเป็นเส้นตรง แต่ยิ่งอายุมากขึ้น ผมก็หันมาชอบเพลงจากในบรรดาเสียงที่ตัวเองสร้าง เพลงที่ฟังเหมือนเดินโซซัดโซเซไปเรื่อย แล้วทุกซิกและลิ่งเล สาเหตุเพราะตอนนี้ผมเริ่มเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้วว่านั่นคือชีวิต เพลง 300/30 เป็นเพลงแบบนั้น

มีเพลงชื่อ *บะหมี่เย็นแบบพียงยัง* ที่ “สเทลลาจาง” ร้องด้วย ซึ่งเนื้อเพลงบางส่วนมีดังนี้

ใบหน้าดำคล้ำที่ฉันเคยไม่ค่อยชอบใจช่างดูอ่อนโยนเหลือเกิน / ไม่อาจปกปิดด้วยเสื้อสีมืดหม่น
ตัวโครงนั้นได้เลย / ถึงจะไม่ถูกตา แต่กลับต้องใจ
อยู่เรื่อย / ฉันไม่ชอบแว่นหนาเตอะ / ไม่ชอบสไตล์

การแต่งตัว/ทรงผมยังพอไหว/ไม่ลี ไม่ชอบ

แล้วในตอนสุกครั้งที่สอง เนื้อเพลงก็เปลี่ยนไป เป็นเช่นนี้ นั่นคือกล่าวถึงคนที่เหมือนกับบะหมี่เย็น แบบพ็องย้ง

ฉันชอบทั้งแว่นหนาเตอะ / ชอบทั้งสไตส์
การแต่งตัว / ทรงผมใช้ได้เลย / ใช้แล้ว ดีเลย /
And now I'm stuck / (ขำม) เหมือนฉันจะตกหลุมรัก
เข้าแล้วเต็มเปา / ตัวฉันที่เป็นอย่างนี้เหมือนคนโง่จริง ๆ

มีสิ่งหนึ่งที่คนรักบะหมี่เย็นแบบพ็องย้งต่างพากันยืนยันเป็นเสียงเดียว นั่นคือ รสชาติในตอนแรกนั้น ๆ มาก แต่น่าแปลกที่เขาแต่ก็ถึงอยู่เรื่อยจนต้องลองกินอีกครั้ง พอเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นซ้ำ ๆ ก็กลายเป็นตกหลุมรักบะหมี่เย็นแบบพ็องย้งอย่างหัวปักหัวปำ ผมก็เป็นเหมือนกัน ผมได้พบบะหมี่เย็นแบบพ็องย้งขามแรกในชีวิตที่ร้าน “อิลมิลแด” สาขาใหญ่ในแขวงย็อมรี หลังจากกินคำแรกและชดน้ำซุ๊ปเข้าไป ผมก็แทบจะชกหัวหน้าที่พาไปกิน “ไหนว่าเป็นร้านอร่อยไง ล้อกันเล่นเหรออ” ผมพูดเล่นนะ ไว้จะเล่าเรื่องนี้อย่างละเอียดอีกทีในบทหลัง ๆ แต่พูดง่าย ๆ คือการที่ผมชอบกินบะหมี่เย็นแบบพ็องย้งเป็นผลพวงมาจาก “พลังของการสั่งสม” จากการกินหลาย ๆ ครั้งนั่นเอง

ผมเข้าไปในเว็บไซต์เมลอน¹ เพื่อค้นหาเพลงเกี่ยวกับบะหมี่เย็นแบบพ็องย้งเพลงอื่น ๆ นอกจากเพลงนี้ เพลง บะหมี่เย็นแบบพ็องย้ง ที่นักแสดงตลกยูเซยุนร้องร่วมกับนักแสดงซ็องซังฮุน (หรือยังโกซึ ซิงเต่า) โผล่ขึ้นมาบนสุด นั่นหมายความว่าเพลงที่ได้รับความนิยมสูงสุด มาลองดูเนื้อเพลงนี้กัน

รสชาติตอนได้เจอเป็นครั้งแรก / ให้ตายเถอะไม่ใช่ทั้งรสชาติของเธอ ไม่ใช่ทั้งรสชาติของฉัน ไม่เลย (ข้าม) ตอนแรกไม่ง่ายเลยใช่ไหม / การเริ่มต้นกับเธอ / นั่นเป็นเพราะชื่อพ็องย้ง / ฉันกลัวถูกคนเข้าใจผิดว่าเป็นสายลับ / no pain no gain / no มัสตาร์ด no น้ำส้มสายชู

ถ้าถามถึงประเภทของเพลงเพลงนี้ก็ใกล้เคียงกับอาร์แอนด์บี แน่หนอนว่าเรื่องนี้ไม่สำคัญเลยแม้แต่น้อย อาร์แอนด์บีในเพลงนี้มีลักษณะใกล้เคียงกับตัวช่วยที่ทำให้หัวเราะได้มากขึ้น สิ่งที่สำคัญคือประโยคสุดท้าย ซึ่งก็คือโฆษณาชวนเชื่อที่มีมายาวนานในโลกแห่งบะหมี่เย็นแบบพ็องย้ง นั่นก็คือคำสั่งว่าห้ามเติมมัสตาร์ดและน้ำส้มสายชูนั่นเอง

¹ เว็บไซต์สตรีมมิงเพลงของเกาหลี

ผมลองถามว่าเป็นอย่างนั้นจริงหรือ แล้วก็พลันนึกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องขึ้นมาได้ A เป็นผู้ชื่นชอบบะหมี่เย็นแบบพ्योंงยังตัวยง ไม่ว่าเรื่องไหนๆ คนที่เป็นแฟนตัวยงมักจะมีใจรักเปี่ยมล้นอยู่แล้ว เรื่องราวนี้เป็นเรื่องตอนแฟนคลับตัวยงกำลังแปลงร่างกลายเป็นผู้เผยแพร่ศาสนา ความปรารถนาของ A ลูกศิษย์ เขาเกิดสำนึกรับผิดชอบในหน้าที่อย่างเปี่ยมล้นว่าต้องทำให้เพื่อนรับรู้ถึงรสชาติดีเลิศซึ่งของบะหมี่เย็นแบบพ्योंงยังให้ได้ จึงหาวันว่างแล้วพาเพื่อนไปร้าน “อิลจิมย็อนอ๊ก” ร้านบะหมี่เย็นแบบพ्योंงยังร้านประจำที่ตั้งอยู่บนถนนอิลจิม

เพื่อนยกน้ำซุ๊ปขึ้นชดเล็กน้อยแล้วรีบมองหาผ้าส้อมสายซุ๊ปกับมีสตัดร์ดทันที่ จากนั้นก็เดินลงไปลองชดอีก เติมลงไปอีก ลองชดอีกซ้ำๆ เช่นนั้น สีหน้าของเพื่อนสะท้อนให้เห็นความในใจของเจ้าตัวยอย่างชัดเจนว่า “กินของแบบนี้เข้าไปทำไมกัน” จากนั้นก็เดินเครื่องปรุง ชดน้ำซุ๊ป เติมเครื่องปรุง ชดน้ำซุ๊ปซ้ำๆ อีก แล้วพูดขึ้นมาอย่างรีบร้อนว่าไม่เข้าใจเลย สักนิดว่าทำไมถึงพามาที่นี่

มีคนเล่าต่อว่าเมื่อ A เห็นท่าทางดังนั้นก็พูดว่า

“ฉันรู้ว่านายต้องการรสชาติแบบไหน แต่ต่อให้พยายามไปก็เสียเปล่า ยิ่งงาก็ไม่ได้รสชาติแบบนั้นหรอก”

ว่ากันว่าคนที่ร้องไห้ตอนเหนื่อยจะจัดอยู่ในระดับสาม คนที่อดทนอดกลั้นตอนเหนื่อยคือระดับสอง ส่วนคนระดับหนึ่งตัวจริงจะยิ้มออกมาเมื่อเหนื่อย เพื่อนอยากจะเป็นระดับหนึ่ง แต่ทำอย่างนั้นไม่ได้ ต่อให้พยายามอย่างสุดความสามารถแล้วก็ยังเป็นระดับสองอยู่ดี เขามีเพียงจิตใจที่อดกลั้นและทนกินไปเพื่อประทังความหิว แม้จะช่วยให้หายหิวได้เพียงนิดเดียวก็ตาม วันนั้นเพื่อนกินบะหมี่เย็นแบบพ็องยังเหลือเกินครึ่งชาม เขาไม่ได้สัมผัสพลังศักดิ์สิทธิ์ของน้ำซุปลั้มนมหัศจรรย์อย่างที่คิดไว้ มีตำนานเล่าต่อกันมาอีกว่า หลังจากนั้นเขาก็ไม่เคยแตะบะหมี่เย็นแบบพ็องยังอีกเลย

“

ซาร์ลี แซปลิน ผู้โด่งดังที่เคยกล่าวเอาไว้ไม่ใช่หรือว่า
“สิ่งที่เรียกว่าชีวิต หากมองไกลๆ แล้ว
จะเหมือนกับเรื่องซ้ำซ้อน
แต่ถ้ามองใกล้ๆ จะพบว่าชีวิตเป็นโศกนาฏกรรม”

”

เพราะการเคารพกันและกัน ความแตกต่างของพวกเรา จึงไปถึงความสงบสุขได้

มีช่วงหนึ่งที่คำศัพท์ใหม่อย่าง “มัยอันส์เพลน” ซึ่งมาจากคำว่า แมน (man) + เอกซ์เพลน (explain) ได้รับความนิยม ซึ่งคำคำนั้นหมายถึงบะหมี่เย็นแบบพ็องย้ง หากให้อธิบายจากใจความสำคัญจะได้ดังนี้

“ตอนกินบะหมี่เย็นแบบพ็องย้งมีหลักคุณธรรมที่สำคัญอย่างยิ่งยวด ห้ามกระทำการใดๆ ที่ขัดกับหลักคุณธรรมนี้ หากใครฝ่าฝืนจะถือว่าเป็นฝ่ายอธรรม”

ถ้าอย่างนั้น พวกเราก็ต้องรู้อีก่อนว่าหลักคุณธรรมนี้คืออะไร ซึ่งถ้ามองดีๆ จะไม่เจออะไรมากนัก มีแค่หลักที่บอกว่าห้ามเติมมีสตาร์ดและน้ำส้มสายชู

เหตุผลนั้นช่างเง่าไม่มีใครเกิน มีคนออกความเห็น ว่า เพราะบะหมี่เย็นแบบพ็องย้งเป็นสัญลักษณ์แห่งความบริสุทธิ์ มีสตาร์ดและน้ำส้มสายชูเป็นสิ่งแปลกปลอมที่ทำลายความบริสุทธิ์นี้ ถ้าอย่างนั้นผมก็อยากถามกลับ เพราะจากที่ผมรู้มา ต่อให้ร้านบะหมี่เย็นแบบพ็องย้งหลายร้านตั้งใจเคี่ยวน้ำซุป

จากเนื้อสัตว์นานแค่ไหน ขึ้นตอนสุดท้ายก็ยังใส่ผงชูรสลงไปอยู่ดี จะให้มองเรื่องนี้ว่าอย่างไรดีล่ะ

หากลองหาข่าวดูจะพบว่า ทำหนังสือทำอาหารประเภทบะหมี่เย็นแบบพียงยังที่ได้รับการตีพิมพ์ในเกาหลีเหนือ เขียนเอาไว้ว่า “ใส่เครื่องปรุงแต่งรสชาติเล็กน้อย” คำว่าเครื่องปรุงแต่งรสชาติก็คือเอ็มเอสจีหรือผงชูรสของเกาหลีเหนือนั่นเอง แน่นนอน ยังไม่มีการยืนยันทางวิทยาศาสตร์ว่าผงชูรสไม่ดีต่อสุขภาพ ถึงจะเป็นอย่างนั้น แต่ถ้าว่ากันตามตรงแล้ว คนทั่วไปต่างก็รับรู้ว่ามีผงชูรสไม่ดีต่อสุขภาพยิ่งกว่ามัสตาร์ดและน้ำส้มสายชูไม่ใช่หรือ

ผมคิดจะพูดเรื่องนี้ให้จริงจังขึ้นหน่อยนับจากนี้ ผมขอเตือนไว้ก่อนว่าข้อความที่เขียนต่อไปนี้มีบางอย่างที่ในสายตาของผมก็มองว่าเกินจริงอยู่บ้าง ถ้าคุณรู้สึกว่ามีเกินจริงไปหน่อย จะข้ามไปอ่านตอนต่อไปเลยก็ได้

ก่อนอื่นลองอ่านต้นฉบับที่ผมเขียนไว้เมื่อหลายปีที่แล้วและตีพิมพ์ในนิตยสาร ซีซาอิน ดูก่อน พอนำมาใส่ในหนังสือเล่มนี้ผมก็แก้ไขและเขียนเพิ่มเติมเล็กน้อย เป็นเรื่องเกี่ยวกับนักร้องนักแต่งเพลงชื่อ บรูโน มาร์ส

บรูโน มาร์ส เป็นศิลปินที่โด่งดังมาก ถ้าคุณสนใจเพลงป๊อป แม้จะสนใจเพียงเล็กน้อยก็ย่อมรู้จักเขา ถ้ารู้สึกว่าคุณชอบเขาไม่คุ้นเลย ผมแนะนำให้คุณเริ่มฟังเพลง *Just The Way You Are* ก่อน เพลงนี้ทำสถิติครองอันดับหนึ่งบนชาร์ตบิลบอร์ดซิงเกิลและได้รับความนิยมในเกาหลีได้

นอกจากนี้เพลงฮิตของบรูโน มาร์ส ยังมีอีกมากมาย ทั้งเพลงบัลลาดอันน่าเศร้าอย่าง *When I Was Your Man* แล้วก็เพลง *Marry You* ที่ได้รับความนิยมอย่างล้นหลาม เนื่องจากเป็นเพลงที่ได้รับการนำไปร้องแสดงความยินดีในงานแต่งงาน จึงเป็นเครื่องพิสูจน์ได้เป็นอย่างดี ในบรรดาเพลงของเขา เพลง *Uptown Funk* ที่ทำร่วมกับโปรดิวเซอร์ มาร์ก รอนสัน ยังได้ขึ้นไปอยู่บนยอดสูงสุดของบิลบอร์ดติดต่อกันนานถึงสิบสี่สัปดาห์ แล้วก็กวาดเอาความนิยมไปหมดในปี 2014 และ 2015

นี่เป็นเพียงความนิยมที่ได้มาจากเพลงฮิตอย่างเดียวนั่นหรือ บรูโน มาร์ส เป็นคนที่ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีในงานประกาศรางวัลด้วย วันที่ 28 มกราคม 2018 พระเอกในงานประกาศรางวัลแกรมมี่ครั้งที่หกสิบ แน่หนอนว่าเป็นบรูโน มาร์ส นั่นเอง อัลบั้มที่สาม *24K Magic* ซึ่งวางจำหน่ายในปี 2016 มีเพลงในอัลบั้มนี้คือ *24K Magic* และ *That's What I Like* กวาดเอารางวัลหลัก ๆ ของแกรมมี่

อย่างรางวัลอัลบั้มแห่งปีและรางวัลเพลงแห่งปี
ไปจนเรียบ

แต่เชื่อว่าไม่มีใครคนคัดค้านเลย เคนดริก ลามาร์
แร็ปเปอร์ผู้มีตัวตนชัดเจน ไม่ใช่แค่ในด้านดนตรีของ
คนผิวดำ แต่ยังรวมถึงดนตรีมวลชนด้วย ได้ถูกเปียด
ตกอันดับ “อีกแล้ว” นั่นเป็นช่วงเวลาที่ทำให้เราได้
เห็นท่าทีเชิงอนุรักษ์ของแกรมมี่อีกครั้ง ซึ่งให้คะแนน
เพลง “ที่มีพื้นฐานอยู่บนการร้อง” มากกว่าเพลงแร็ป
แม้ว่านั่นจะเป็นดนตรีของคนผิวดำก็ตาม

ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีเหตุผลที่อัลบั้ม 24K Magic
ของบรูโน มาร์ส จะถูกประเมินต่ำกว่าความเป็นไปได้
อัลบั้มนี้สร้างสรรคดนตรีของคนผิวดำซึ่งได้รับความนิยม
ช่วงปี 1980 - 1990 ให้เป็นดนตรีสมัยใหม่อีกครั้ง
เมื่อมองจากมุมของเรโทร อัลบั้ม 24K Magic ก็เป็น
อัลบั้มแสนยอดเยี่ยมที่แทบจะไม่มีที่ติเลย การกล่าว
ความรู้สึกของเขาหลังได้รับรางวัลโดยบอกว่าได้
แรงบันดาลใจมาจากใคร แล้วก็พูดถึงคนเหล่านั้น
ที่ละคนพร้อมแสดงความนับถือไปด้วย ดูเท่านี้ไม่ต้อง
พูดอะไรให้มากความอีก

แต่แล้วก็เกิดประเด็นที่น่างุนงงเมื่อ “เซเรน เซน
เซย์” นักกิจกรรมและนักเขียนบอกว่า “บรูโน มาร์ส
เป็นผู้ฉกฉวยทางวัฒนธรรมร้อยเปอร์เซ็นต์ชาติพันธุ์
ของเขาคลุมเครือ เขาไม่ใช่คนผิวดำ ดนตรีของเขา

ก็ไม่ใช่ดนตรีของคนผิวดำเช่นกัน” ความเห็นแบบนี้ของเซนเซย์ก็ตั้งอยู่บนพื้นฐานความจริงประมาณหนึ่งในดีเอ็นเอของบรูโน มาร์ส มีสายเลือดของหลากหลายวงศ์ตระกูลผสมกันอยู่ ทั้งเปอร์โตริโก ฟิลิปปินส์ สเปน และยิว

ผมอยากจะโทรศัพท์ที่ไปถามว่า ถ้าอย่างนั้นบาร์ก โอบามา ละเป็นอย่างไร หากมีจุดมุ่งหมายการวิพากษ์แบบเดียวกัน ถ้าอย่างนั้นบาร์ก โอบามา ที่ไม่ใช่คนผิวดำร้อยเปอร์เซ็นต์ก็คงจะต้องเป็น “ผู้ฉกฉวยทางการเมือง” ไม่ใช่หรือ

ผมนึกถึงคลิป์วิดีโอที่เคยดูเมื่อนานมาแล้ว เป็นโปรเจกต์ชื่อว่า “DNA Journey” โปรเจกต์นี้ตรวจสอบดีเอ็นเอของผู้คนที่มั่นใจว่าตัวเองเป็นคนอังกฤษ ร้อยเปอร์เซ็นต์ คนบังกลาเทศ ร้อยเปอร์เซ็นต์ คนไออร์แลนด์ ร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วก็ได้ผลลัพธ์ว่าพวกเขาไม่ใช่ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ผู้เข้าร่วมชาวอังกฤษที่เปิดเผยว่าเขาเกลียดเยอรมนีเนื่องจากเป็นผู้เริ่มก่อสงครามโลก มีดีเอ็นเอของคนเยอรมนีอยู่ในตัว ผู้เข้าร่วมชาวฝรั่งเศสที่พูดอย่างมั่นใจว่าตนเองต่างหากที่เป็นคนฝรั่งเศส ร้อยเปอร์เซ็นต์ตาแดงกำ หลังจากรู้ผลลัพธ์ แล้วก็พูดทิ้งท้ายไว้ว่า “ฉันอาจจะจริงจังเกินไปเองก็ได้ แต่ฉันคิดว่าทุกคนควรจะเข้ารับการทดลองแบบนี้ค่ะ”

พวกเราไม่ใช่คนเกาหลีร้อยเปอร์เซ็นต์อย่าง
แน่นอนเหมือนกัน ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าชนเผ่าเกาหลี
บริสุทธิ์ ดูหน้าผมเสียก่อนสิ ใครมาเห็นย่อมคิดว่า
เป็นใบหน้าของคนที่มีบรรพบุรุษเดินทางข้ามทะเลอัน
ไกลโพ้นมา ผมยอมรับความจริงข้อนี้ด้วยความปิติยินดี
ถ้ามีใครสงสัย ผมอยากให้ลองไปหาคลิปนี้ดู หาก
อยากอ่านซับไตเติลภาษาอังกฤษ ให้ลองค้นหาด้วย
ประโยค “คุณเป็นคนเกาหลีร้อยเปอร์เซ็นต์หรือเปล่า”
แล้วจะเจอ

ผมมักกระแวงผู้คนที่มั่นใจในความบริสุทธิ์ผุดผ่อง
ของตัวเองและออกหน้าเช่นนั้น เพราะแน่นอนอยู่แล้วว่า
หากมองจากมุมมองของพวกเขา การยึดเยียดความ
บริสุทธิ์ให้ก็เท่ากับเป็นการใช้กำลังกีดกันคนที่ไม่บริสุทธิ์
ออกไปด้วย ความเชื่อว่ามีสิ่งที่บริสุทธิ์อยู่จริง ๆ ต่างหาก
ที่เป็นสาเหตุหลักทำให้จิตใจตัวเองคับแคบลง ผม
ไม่คิดเลยว่าตัวเองจะได้ตระหนักถึงความจริงอีกครั้ง
ด้วยวิธีแบบนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องไหนก็ไม่มีคุณค่า
ที่ตายตัวอย่างแน่นอน

หากผมจะจริงจังมากไปหน่อยก็ขอโทษด้วย
แต่ผมอยากจะเน้นย้ำด้วยเสียงดังนิดหน่อย (เป็นครั้งสุดท้าย)
ว่าสำหรับผมแล้ว การยึดติดกับหลักการ

ของปะหมีเียนแบบพ็องยังดูเหมือนเป็นผลผลิตของ
ลัทธิบูชาความบริสุทธิ์เท่านั้น มองเป็นอย่างอื่นไม่ได้
เลยนอกจากความดีอ้วน ผมรู้ว่ามีคนทีพูดเรื่องนั้น
ซ้ำๆ เพื่อความสนุกสนาน (ในรายการ) แต่บางครั้ง
ผมก็ยังเห็นผู้นิยมความบริสุทธิ์ต่อว่าคนเต็มมัสตาร์ด
และน้ำส้มสายชู อีกทั้งมีท่าทีตกตะลึงเมื่อเห็นคนใช้
กรรไกรตัดเส้นปะหมี

ผมทราบดีว่าไม่จำเป็นต้องใช้กรรไกรตัด
เนื่องจากเส้นปะหมีเียนทำมาจากบักวีตจึงขาดงาย
อยู่แล้ว ผมไม่ใช้กรรไกรเหมือนกัน แต่ถึงอย่างนั้น
ผมก็ไม่ได้กล่าวหาว่าการที่คนอื่นใช้กรรไกรเป็นการ
กระทำที่ไม่ให้เกียรติแล้วเอ่ยห้ามปรามแต่อย่างใด
เพราะรู้ว่าถึงอย่างไรเสียก็จะได้รสชาติเหมือนกันอยู่ดี
น้ำส้มสายชูและมัสตาร์ดก็เหมือนกัน หากใส่ น้ำส้ม-
สายชูและมัสตาร์ดลงไปอาจจะรู้สึกว่าร่อยขึ้น
แต่ละคนก็มีรสชาติที่ชื่นชอบเป็นของตัวเองเหมือน
รสนิยมทางดนตรี รสชาติที่ไม่ค่อยอร่อยสำหรับผม
อาจจะมอบรสชาติอันหอมหวานจากสวรรค์ให้ใคร
บางคนก็ได้

ลองยกตัวอย่างเป็นคนตรีดูใหม่ ผมคิดว่าเพลง
ของโคลด์เพลย์ที่ชื่อ *Higher Power* ฟังดูเฉย ๆ
แม้จะเป็นการทดลองทำเพลงแนวซินท์ป๊อปที่กำลังเป็น
ที่นิยมไปทั่วโลก แต่กลับดูแปร่ง ฟังแล้วไม่สนุกเลย

พูดกันตามตรงคือน่าเบื่อ ถ้าจะเป็นแบบนี้ ผมว่าฟังเพลงของวีคเอนด์ หรือดูอา ลิปา ยังจะดีกว่าอีก

ในทางกลับกัน คุณอีแดฮวา ซึ่งเป็นทั้งนักวิจารณ์ดนตรีและน้องที่ผมสนิทกลับเขียนไว้บนเฟซบุ๊กว่าซิงเกิ้ลนี้ดี โดยเฉพาะสีสันอันแตกต่างของเสียงร้องที่ถูกรใจเขามากเป็นพิเศษ ผมเคารพความคิดเห็นของเขาจากใจจริง เขาก็คงจะเคารพความคิดเห็นของผมเหมือนกัน เพราะการเคารพกันและกัน ความแตกต่างของพวกเขาจึงไปถึงความสงบสุขได้

ทดลองอ่าน